

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 473/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, advokátska kancelária, J. Hašku 18, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 Tos 22/2015333 z 21. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy

a porušenie čl. 13 ods. 4 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 22/2015333 z 21. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 41/2008236 z 5. októbra 2009 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) odsúdený pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a iné na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmiennečným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 5 rokov. Po uplynutí uvedenej skúšobnej doby okresný súd uznesením č. k. 1 T 41/2008295 z 10. marca 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku a § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe osvedčil. Na základe sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresná prokuratúra“) však krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu zrušil a podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia neosvedčil, a preto trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov uložený mu rozsudkom okresného súdu vykoná. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Porušenie označených práv sťažovateľ namieta z dôvodu, že napadnuté uznesenie o výkone trestu odňatia slobody vydal senát krajského súdu na neverejnom zasadnutí, a nie na verejnom zasadnutí, ktorého vykonanie podľa neho prikazuje § 419 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd sa teda pri svojom rozhodovaní neriadil platným procesnoprávnym ustanovením, a sťažovateľovi tak uprel *„uplatnenie zásady verejnosti... konania“*. Namieta tiež, že s osobou sťažovateľa sa krajský súd *„neoboznámil, neumožnil mu svojou osobnou účasťou na konaní prezentovať svoj život počas skúšobnej doby a vysvetliť všetky okolnosti aj tých dôkazov, ktoré nie sú vykladané v jeho prospech. Vo vykonanom konaní pred krajským súdom možno preto postrehnúť značnú diskrepanciu medzi dôkazmi, svedčiacimi v jeho prospech, ktorým sa krajský súd venoval iba minimálne a medzi dôkazmi, ktoré svedčia v jeho neprospech, ktorým sa súd aj napriek tomu, že ide iba o jeden*

dôkaz správa o priestupkoch na úseku dopravy, venoval v prevažnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia.“.

Ďalej sťažovateľ namieta, že prokurátor okresnej prokuratúry svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podanú priamo na verejnom zasadnutí odôvodnil dávno po lehote na podanie sťažnosti, ktorá je ustanovená v § 187 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu teda nebolo možné považovať za kvalifikovanú a krajský súd ju mal podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietnuť ako „podanú oneskorene“.

Sťažovateľ rovnako tvrdí, že na jeho prípad mala byť aplikovaná amnestia prezidenta republiky č. 1/2013 Z. z. z 2. januára 2013, v zmysle ktorej mu mal byť uložený trest odpustený, a nie uložený jeho výkon. Rozhodnutie prezidenta republiky *„o amnestii, ktorým sa tresty podmiennečne odložené odpúšťajú s účinkom, že sa dňom tohto rozhodnutia na odsúdeného hľadí, akoby nebol odsúdený, bráni súdu, aby až po uplynutí skúšobnej doby, ku ktorému by došlo po vyhlásení amnestie, rozhodoval o tom, či sa podmiennečne odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil“.*

Napokon podľa názoru sťažovateľa právnomu posúdeniu všetkých skutkových zistení relevantných pre posúdenie jeho prípadu chýba komplexnosť, pritom sťažovateľ bol počas celej skúšobnej doby riadne zamestnaný, nedopustil sa žiadneho trestného činu ani iného deliktuálneho konania majúceho obdobný charakter ako jeho trestná činnosť, nahradil spôsobenú škodu, vedie riadny rodinný život, stará sa o dve maloleté deti, z miesta bydliska neboli na neho evidované žiadne sťažnosti a zo svojej trestnej činnosti sa dostatočne ponaučil. Na druhej strane, v neprospech sťažovateľa bola zistená jediná negatívna skutočnosť, a teda to, že sa počas skúšobnej doby dopustil viacerých, konkrétne jedenástich priestupkov na úseku dopravy, pričom väčšina z nich je hodnotená ako menej závažné priestupky. Jediný z priestupkov hodnotiteľný ako závažnejší *„spočívajúci vo vedení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu“* možno podľa sťažovateľa hodnotiť ako *„ojedinelé vybočenie“*. Sťažovateľ ďalej poukazuje na skutočnosť, že nariadenie výkonu trestu v jeho prípade nenaplní účel trestu a bude mať negatívny dopad na rodinu a blízke

osoby sťažovateľa, čo je v rozpore so zásadami ukladania trestu podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje vo veci vydať takéto rozhodnutie: „*1. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 3Tos/22/2015333 zo dňa 21.05.2015, právoplatným a vykonateľným dňa 21.05.2015 porušil sťažovateľovo základné právo podľa čl. 13 ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. 2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 3Tos/22/2015333 zo dňa 21.05.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 21.05.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.*“

Sťažovateľ podľa § 52 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o podanej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania zistil, že sťažovateľ podal obsahovo totožnú sťažnosť ústavnému súdu už 14. augusta 2015, pričom o tejto jeho sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 500/2015-20 zo 6. októbra 2015 tak, že sťažnosť odmietol pre neprípustnosť. Dôvodom odmietnutia prvej sťažnosti sťažovateľa bola skutočnosť, že sťažovateľ súbežne so svojou sťažnosťou podal proti napadnutému uzneseniu dovolanie doručené okresnému súdu 13. augusta 2015, teda ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu. Ústavný súd poukázal na stabilne judikovaný názor, podľa ktorého by za daných okolností prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vznikol z ústavného hľadiska neprípustný stav, keď by o rovnakej veci rozhodovali paralelne dva orgány súdneho typu (IV. ÚS 146/08).

O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Tdo 70/2015 z 21. decembra 2015 tak, že jeho dovolanie odmietol z dôvodu, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru inšpirovanú právnymi závermi Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (m. m. napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010,

IV. ÚS 453/2010), preto v okolnostiach prerokúvaného prípadu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu považoval lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie čl. 13 ods. 4 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos/22/2015333 z 21. mája 2015.

K porušeniu označených práv podľa sťažovateľa malo dôjsť tým, že:

- krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu na neverejnom zasadnutí, čo bolo v rozpore s § 419 ods. 1 Trestného poriadku,

- krajský súd dospel k nesprávnemu záveru o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia na tom základe, že sťažovateľ sa dopustil viacerých priestupkov na úseku dopravy,

- krajský súd rozhodol na základe sťažnosti prokurátora podanej proti uzneseniu okresného súdu, ktorá bola odôvodnená až dlhší čas po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti,

- krajský súd nevzal do úvahy skutočnosť, že na sťažovateľa sa vzťahuje Rozhodnutie prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013 o amnestii publikované pod č. 1/2013 (ďalej len „rozhodnutie prezidenta o amnestii“).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

K námietke týkajúcej sa rozhodovania krajského súdu na neverejnom zasadnutí ústavný súd v prvom rade poukazuje na znenie § 301 Trestného poriadku, podľa ktorého

na neverejnom zasadnutí rozhoduje senát tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí.

Z obsahu sťažnosti, ako aj obsahu uznesenia okresného súdu z 10. marca 2015 je zrejmé, že okresný súd v súlade s § 419 ods. 1 Trestného poriadku rozhodoval o osvedčení sťažovateľa v skúšobnej dobe na verejnom zasadnutí. Krajský súd následne rozhodoval o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu okresného súdu, a teda na jeho postup sa vzťahuje primárne § 192 Trestného poriadku, ktorý v odsekoch 3 až 5 ustanovuje, v ktorých prípadoch nadriadený súd rozhoduje o sťažnosti na verejnom zasadnutí. Rozhodovanie o sťažnosti proti uzneseniu o osvedčení sa v skúšobnej lehote podmieneného odsúdenia však medzi týmito prípadmi uvedené nie je. S poukazom na citované znenie § 301 Trestného poriadku preto nie je možné rozhodnutie krajského súdu na neverejnom zasadnutí považovať za porušenie ustanovení Trestného poriadku, a týmto postupom nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených základných práv.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že na jeho prípad sa malo vzťahovať rozhodnutie prezidenta o amnestii, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol (ako to vyplýva aj z odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 10. marca 2015) odsúdený za viacero trestných činov, okrem iného aj za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 kto inému úmyselne spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potresce sa odňatím slobody na dva roky až osem rokov.

Podľa článku V písm. a) rozhodnutia prezidenta o amnestii sa toto rozhodnutie nevzťahuje na tresty právoplatne uložené za trestné činy s následkom smrti, ťažkej ujmy na zdraví alebo škody veľkého rozsahu.

Keďže sťažovateľ bol v bode 5 výroku odsudzujúceho rozsudku okresného súdu č. k. 1 T 41/2008-236 z 5. októbra 2009 uznaný vinným pre trestný čin ublíženia na zdraví,

ktorým spôsobil poškodenému ťažkú ujmu na zdraví, nevzťahuje sa naň rozhodnutie prezidenta o amnestii, preto ani tejto jeho sťažnostnej námietke nebolo možné prisvedčiť.

Sťažovateľ namietal skutočnosť, že prokurátor svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o osvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia odôvodnil až s výrazným časovým odstupom po uplynutí lehoty na podanie sťažnosti podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa mala byť takáto sťažnosť považovaná za nekvalifikovanú, keďže bola podaná v rozpore s § 189 ods. 3 Trestného poriadku, a teda mala byť krajským súdom zamietnutá.

Podľa § 189 ods. 3 Trestného poriadku ak podáva sťažnosť prokurátor, orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately alebo obhajca za obvineného alebo vo vlastnom mene, musí byť sťažnosť zároveň odôvodnená, s výnimkou sťažnosti prokurátora proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby.

Ústavný súd po preskúmaní dôvodov tejto časti sťažnosti sťažovateľa konštatuje, že aj keď sa jeho námietka ukázala ako pravdivá a prokurátor okresnej prokuratúry naozaj odôvodnil svoju sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu v zmysle § 189 ods. 3 Trestného poriadku až 30. marca 2015 (teda 20 dní po jej zhlásení na verejnom zasadnutí), táto okolnosť sama osebe ešte neznamená, že v konečnom dôsledku samotný krajský súd mal alebo mohol porušiť označené základné práva sťažovateľa podľa ústavy.

Tu treba zdôrazniť, že ústavný súd je nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), a preto mu z tohto postavenia v okolnostiach tohto prípadu neprislúchalo posudzovať dôsledky porušenia ustanovenia § 189 ods. 3 Trestného poriadku okresnou prokuratúrou a nezákonnosť jej postupu nie je ani predmetom tejto sťažnosti.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že v Trestnom poriadku nie je zakotvené žiadne také ustanovenie, z ktorého by explicitne vyplývalo, že sťažnosť prokurátora musí byť v prípade jej oneskoreného odôvodnenia zamietnutá, obzvlášť

v prípade, ak prokurátor v zákonnej lehote sťažnosť proti uzneseniu podal. Na ťarchu krajského súdu teda nemožno pričítať pochybenie prokuratúry, ktorá svoju povinnosť odôvodniť svoju sťažnosť splnila až s určitým časovým odstupom po podaní sťažnosti. Odôvodnenie sťažnosti je totiž výlučne povinnosťou prokuratúry, pričom splnenie tejto povinnosti nemôže byť nijako sankčne vynucované zo strany súdu, a všeobecný súd nedisponuje ani účinnými zákonnými prostriedkami, prostredníctvom ktorých by mohol vo vzťahu k prokurátorovi ovplyvniť rýchlosť jeho konania (m. m. III. ÚS 493/2011).

Napokon sťažovateľ namietal nedôvodnosť rozhodnutia krajského súdu o jeho neosvedčení. Krajský súd k dôvodom svojho rozhodnutia uviedol:

«Okresný súd správne zistil, že odsúdený [REDAKOVANÉ] počas skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody stanovenej mu na 5 rokov rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, č. k. 1T/41/2008-236 zo dňa 05.10.2009 sa preukázateľne v období od 18.07.2011 do 25.04.2013 dopustil priestupkov na úseku bezpečnosti cestnej dopravy v 11 prípadoch (z toho v 8 prípadoch na území Slovenskej republiky a v 3 prípadoch na území Rakúskej republiky), ktoré spočívali predovšetkým v mnohopočetnom prekročení maximálnej povolenej rýchlosti, v nerešpektovaní príkazovej dopravnej značky a taktiež sa dopustil dňa 20.03.2012 priestupku, kedy viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, za ktorý mu bola uložená pokuta vo výmere 700 € a sankcia zákazu viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 6 mesiacov. Odsúdený tieto skutočnosti ani nepopieral. Pri výsluchu uviedol, že je si vedomý toho, že spáchal uvedené priestupky na úseku dopravy v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia v predmetnej trestnej veci a tieto na verejnom zasadnutí i v stručnosti opísal. Spáchané priestupky súviseli s činnosťou - vedením motorového vozidla, vykonávanie ktorej bolo odsúdenému umožnené práve v dôsledku podmieneného odsúdenia a svedčia o tom, že ani podmienené odsúdenie neprinieslo u odsúdeného [REDAKOVANÉ] očakávaný pozitívny efekt. Na skutočnosť, že odsúdený spáchal priestupky v cestnej premávke, mal preto okresný súd prihliadať pri hodnotení jeho osoby a vyvodiť z toho príslušné závery z hľadiska sklonu páchatel'a k nedisciplinovanosti, nespoľahlivosti a jeho ľahostajnému vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným právnym poriadkom. Záver okresného súdu, že odsúdený viedol riadny život a vyhovel podmienkam

podmienečného odsúdenia, je preto v rozpore s ustanovením § 50 ods. 4 Tr. zák. Odsúdený [REDAKOVANÉ], hoci dostal od súdu vo forme „podmienečného odsúdenia“ možnosť preukázať, že dokáže viesť v skúšobnej dobe riadny život, že dokáže rešpektovať pravidlá a plniť uložené obmedzenia a povinnosti, spáchaním predmetných priestupkov v skúšobnej dobe ignoroval túto možnosť a šancu.

Za takejto situácie nemožno vysloviť iné, len že odsúdený nevedol v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia riadny život, nevyhovel podmienkam podmienečného odsúdenia a preto okresný súd pri správnom postupe mal rozhodnúť o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia a nariadiť nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, uložený mu rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. IT/41/2008 zo dňa 05.10.2009. Uvedený postup bol navyše odôvodnený aj skutočnosťou, že odsúdenému nebolo možné predĺžiť skúšobnú dobu v zmysle § 50 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. a ponechať výnimočne podmienečné odsúdenie u neho v platnosti, nakoľko skúšobná doba odsúdenému nielenže bola už stanovená v maximálnej možnej zákonnej výmere 5 rokov, ale navyše aj uplynula už dňa 05.10.2014, pričom v zmysle ustálenej judikatúry nemožno predĺžiť skúšobnú dobu po tom, čo uplynula (viď. stanovisko 44/2013 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Sťažnostné námietky prokurátora v uvedených smeroch boli dôvodné a krajský súd ich preto akceptoval.»

Ústavný súd už opakovane judikoval, že pokiaľ ide o posudzovanie skutkových a právnych záverov všeobecného súdu obsiahnutých v jeho rozhodnutí, tieto môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že z obsahu jeho odôvodnenia nevyplýva jednostrannosť ani interpretácia skutkových okolností a relevantných právnych noriem odporujúca zásadám formálnej logiky, resp. taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd zrozumiteľne a v dostatočnej miere vysvetlil,

na základe akých skutočností dospel k záveru o tom, že sťažovateľ nevedol počas doby podmieneného odsúdenia riadny život, ako aj to, prečo nebolo možné v prípade sťažovateľa predĺžiť jeho skúšobnú dobu. Jeho rozhodnutie sa preto nejaví ako arbitrárne alebo svojvoľné, teda také, ktoré by mohlo mať za následok porušenie sťažovateľom označených základných práv.

S odvolaním sa na dosiaľ uvedené ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených základných práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016